

casaren a l'altar del Santíssim de Montserrat, i d'ells nasqueren sis fills, Teresa, Josep, Joan, Carme, Lluís, Amàlia.

Ja instal·lat a casa, rodejat de l'esposa i fills, agrana els dies entre el treball, la família, l'hort i el llegir. De fora el poble acudien al Sr. Bonet especialment per qüestions d'ossos trencats. De Caldes, de La Garriga, venien a guarir llurs braços o cames, portats per la fama que els havia arribat.

En acabar la guerra civil, fou nomenat Alcalde a Lliçà, exercint el càrrec durant sis anys, amb estimació a tothom.

Complidor del deure

Els pobres i gitanos anaven al Sr. Bonet de Lliçà, que mai els rebutjava. I a més, per rebre les almoines de la seva esposa, que mai no els hi havia negat. Els atenia, els visitava a casa i també sota el Pont de Santa Justa, on més d'una vegada havia assistit a parteres. Moltes vegades li havien sentit dir: *Com que sé el que és ésser pobre, no puc negar-me a visitar-lo.* Una gitana, agraïda d'haver guarit el seu marit, portà una panera molt ben feta, que la Sra. Margarida utilitzà molts anys per posar les agulles i fils de cosir.

Res trencava el compliment del deure. El dia de Sant Pere, Nadal, Pasqua, a mig dinar trucava un malalt; el dinar s'interrompia mitja hora, un quart, o més, tant com durava la visita. De vegades el malalt era de fàcil curar, ben dinat i amb bones ganes de errar. S'aguantava el que fós i durés.

Mai una vacança. En 50 anys sols 15 dies per casar-se. En una ocasió el mossegà un gos foll i perdé uns dies per les vacunes antirràbiques. Féu que les donessin intensives, doloroses, per retornar abans.

Tant el dia com la nit. Adormit al cotxe, un miracle el salvà el dia que va saltar baix el pont de prop del «Crus».

Enginyós en tot aspecte manual. Alternà la professió, que exigeix estudi i reflexió i angoixa, amb el treball artesà. Fuster, fa les estanteries dels llibres, mobles de casa. Estella la llenya; deia que era la millor estufa. Especial aptitud pel dibuix a ploma, fent felicitacions que enviava als íntims pel Sant o per Nadal. Però sobretot llegir i captar la lectura, disposat sempre al comentari i la crítica, perquè tot ho llegia i, fins l'últim dia, la memòria li fou envejable. En els llibres trobava el sedant al nerviosisme de la professió, que, com cap altra, sap de grans moments i també de grans pesars. Entre tots, feia destacar a Mn. Cinto Verdager, que qualificava la seva poesia de divina, i s'arribà a aprendre tot el Canigó de memòria.

Altra distracció que mai deixà, les cartes; els diumenges i festes. Primer fou a Can Carnicer. Després, casat, a ca l'Artigas fent rotllo amb En Patrici i Mn. Isidre. Acabada la guerra, la manilla al cafè de l'Aliança. La seva figura era familiar, mai no hi fallava.

L'home de fe

Què més dec dir?

Sobretot, una fe de ferro, una vida en cristià vell, un rosari i una oració, una personalitat patriarcal i una moral rígida, un rebutjar tot luxe i ostentació, un estalvi íntegre, austeritat total, desconeixent un mot de queixa. Resistència al dolor, no sabia de medicar-se. Algú a la família s'havia atrevit a receptar-li una aspirina; això després de trobar-lo assegut, i al final dir que no podia aixecar-se pel dolor del reuma. Això era quan encara visitava.

Un bon coneixedor, als finals dels 50, Mn. Ramon

Buxarrais, que fou rector de Lliçà i actual Bisbe de Màlaga, ens escríu uns mots record de la seva conviència, que transmeto íntegres:

«"Era un home eixut" potser encara diuen molts dels que el conegueren. I és veritat. El Dr. Bonet era home de poques paraules. Tampoc les necessitava. El que calia era veure'l al peu del llit de qualsevol malalt a qualsevol hora. I ell hi era.

No hi ha camí de Lliçà que no conegui el seu trepitjar, o el trotar del seu cavall, o les rodes de la seva bicicleta, o el soroll del seu cotxe vell. Eren eines de treball. Mai objectes de luxe. Eren per servir. Mai per divertir-se.

L'home eixut, de poques paraules, ens ha parlat amb el seu gest silenciós. Tots ho hem vist, però potser no tots aprendrem la lliçó.

Avui que tots plegats som desatinadament inquietes. Avui que la constància s'esvaeix i ens deixem atrapar per la comoditat del parlar i no fer res; avui... Lliçà i els amics del "seu metge" hem de mirar la figura prima del Dr. Bonet com si fos l'encarnada visió de la fidelitat.

Ser fidel, permanèixer en l'amor i el servei començat, no es cosa fàcil. Impossibile pels homes. La fidelitat té més de gràcia que de conquesta. Per això l'hem de saber demanar, per merèixer-la i per viure-la.

El Dr. Bonet la demanava. La va merèixer i la va viure. I ¿què us penseu que feia agenollat al primer banc de l'església? La fe va ser la font de la seva fidelitat.»

Mn. Lluís l'ha conegut en la seva vellesa:

«El senyor Bonet que jo he conegut vivia una faceta ben diferent de les que s'han descrit fins ara, d'activitat professional, pública i familiar. Ha estat una etapa de la seva vida que la qualificaria com l'etapa del testimoni que perdura. La seva fermesa de caràcter, malgrat la vellesa i la mort de l'esposa. La seva austeritat, malgrat la veneració amorosa de llurs fills. La seva fe profunda, malgrat els canvis d'una renovació religiosa que a ell li devia costar d'entendre.

L'honradesa que havia presidit tota una vida es manifestava clara i diàfana en arribar el seu termini, del que n'era ben conscient. No s'havia adormit sobre uns llores honradament adquirits, ni s'havia deixat abatre per la decrepitud de l'edat avançada. Tenia molt clar que estava vivint un moment ben diferent de tots els altres, en el que una vegada més s'estava jugant el seu esdevenidor. I quan es plantejava el seu encontre, ja proper, amb el Pare, ho feia amb senzillesa, adonant-se del que encara li mancava perquè tota la seva persona fos una oblació total i absoluta a Déu.

Es per això que el dia del seu enterrament us invitava no pas a mantenir un simple record agradable de la bonhomia del senyor Bonet, sinó a adonar-vos del testimoni viu d'una persona donada al servei dels altres, motivat per una fe arrelada que el portava a estimar els altres amb un veritable sentit de responsabilitat i a posar la seva única esperança en l'amor de Déu. Una fe netament cristiana que havia fet viva en l'ambient de casa seva, de la que llurs fills en són un clar testimoni. Per això la presència del senyor Bonet perviu entre nosaltres i fa que la millor expressió del nostre agraïment consisteixi en la imitació d'aquelles virtuds que ell va palesar: la fermesa, l'austeritat, el servei desinteressat i la fe profunda.»

Tot ha ja passat, tot és història. Resta trista una casa que fou il·lusió, que conegué vida i rialles, jocs d'infants i aplecs de la família festiva, un hort que fou mimat, una clínica, un taller. Tot és silenci, esperat, però on no s'ha apagat encara el ressò del passat tant proper.

Són 17 anys que hi seguí en retirar-se professional-